

Iz mladih peres

Prispevki »Zvončkarjev«

DARJA

Toplo jesensko jutro je bilo.

Otroci so se igrali po trati in trgali pozno cvetje. Vsi so se veselili, Darja pa je bila žalostna. Bleda in upadla je ležala na trdi postelji, ob vlažni sivi steni. Vedela je, da je zelo bolna. Tudi njena dobra mamica je bila tako bolna. Dolgo je ležala, potem pa je nekega pomladnega dne, ko se je narava odevala s prvim cvetjem, umrla. In Darja je ostala brez dobre, skrbne mamice. Očka dela v rudniku in njegove žuljave roke le redkokdaj pogladijo Darjina ličeca. In njej se vedno zdi, da jo mamica kliče k sebi. Kadar je Darja zvečer žalostna, pride v belem, dolgem oblačilu in jo tolaži.

Vsako popoldne zre Darja skozi okno. O kako je velika njena želja, da bi smela med vesele otroke in se z njimi poigrava. Ze več mesecev Darja ni zapustila sobe, zdaj si je neizmerno zaželela ven na zrak.

Hotela se je dvigniti, a njene moči so bile preslabe. Omahnila je nazaj na blazino in bridko zajkala.

Zvonilo je poldan. Neka žena je prinesla Darji kosilce, ki pa ji ni teknilo.

V mraku vstopi v sobo očka. Ni sam. Z njim je neka žena, dobrodušnega obraza.

Očka pristopi k Darji in ji pogladi lice, rekoč:

»Vidiš, Darja, to je tvoja nova mamica. Zdaj ne boš več zapuščena in hitro boš ozdravela. Z novo mamico boš hodila na izprehod v lepo naravo.«

Darji so zasijale oči od velike radosti in s suhimi ročicami je veselo zaploskala: »O, kako bo lepo. In z drugimi otroki se bom tudi igrala, kaj ne?«

»Seveda. Samo da ozdraviš,« je dejala dobra žena in poljubila Darjo.

Tako je Darja dobila drugo dobro in skrbno mamico.

Darja je bila poslej srečna. S pazljivostjo mamice se ji je zdravje zboljšalo.

Nekega dne jo je poprosila, da bi lahko vstala, ker ji je mnogo boljše. Mamica pa se je nasmejala in rekla:

»Mislila sem že na to. Sešila sem ti obleko in kupila čevljičke. Poglej!«

Odprla je omaro in položila pred presenečeno Darjo lepo novo obleko in čevljičke.

Darja se je oblekla in z mamico sta šli ven. Težko je hodila, toda s pomočjo mamice je bilo boljše.

Ze dolgo ni bila Darja tako srečna. V obraz ji je pihljajl svež, rahel vetrič. Nebo je bilo čisto modro, po travnikih so cvetele jesenske cvetke, drevesa so se šibila pod težkim sadjem. Ptice so se z veselo pesmijo pslavljale od sonca. Otroci so rajali po trati.

Darja in mamica pa sta šli po stezi v cerkev.

»Zahvali se, Darja, za zdravje,« je dejala mamica. Darja je pokleknila pred oltarjem in hvaležno molila:

»Hvala ti, Bogec! Ozdravil si me in mi vrnil zdravje. Zelo, zelo sem srečna!«

Mamica je ginjena zajokala. Potem sta odšli obe proti domu.

»Še malo ostaniva zunaj,« je poprosila Darja.

»Drugič, Darja,« je dejala mamica, »danes bi ti morda škodovalo.«

Ko je legla Darja v postelj, je čutila veliko utrujenost. Kmalu je zaspala. V sanjah se ji je prikazala mamica. Njen obraz je bil žalosten, njene oči proseče. Darja je zajokala in se zbudila vsa trepetajoča.

»Ah, mamica,« je vzkljnila, »k tebi hočem, le k tebi!« Težek kašelj ji je presekala besedo. Bleda je obležala na mehki blazini.

Poslali so po zdravnika. Prišel je star gospod s sivo brado.

»Nič hudega ni,« je dejal, »bil je le majhen prehlad.«

Ko je odhajal, ni sprejel nikakega plačila.

Mamica in očka sta se pomirila, zdravnik pa je sočutno mislil na Darjo. Vedel je, da ji ni več pomoči.

Proti jutru, ko se je pričelo daniti, je Darja postala nemirna. Šepetala je nerazumljive besede. Pot jo je obilil in njeno lice je postalo mrtvaško bledo. Obraz ji je spačil obupen, žalosten izraz.

S poslednjim naprom se je dvignila. Drobne bele ročice je iztegnila proti stropu.

»Umiram,« je zašepetala, »k tebi grem zdaj, zlata mamica.«

Potem je omahnila. Njeni črni kodrasti lasje so se usuli na bledo čelo, njene črne oči so se zaprle za vedno.

Mir ji je pokril obličje.

Tiho je bilo v mračni sobi...

Na mrtvaškem odru je ležala Darja. V beli obleki, s cvetnim venčkom na črnih lasih. Okoli nje same cvetke, bele in rdeče.

Ob njej so gorele sveče! Visoki beli zublji so rahlo razsvetljevali njen obraz.

Pri vratih sem stala. Moje oči so strmele v Darjo. Dvignila sem roke in jih iztegnila proti njej.

Moja duša je kričala, se je trgala.

»Darja! Darja!«

Zajokala sem.

Bila je moja prijateljica.

Darinka Perdanova